

Arrest

nr. 117 821 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2013.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing op 19 juli 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 19 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1191 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 21 oktober 2013 het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 juli 2013, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1191 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Hun concrete argumentatie beperkt zich immers tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. Het enig middel van de verzoekende partijen lijkt bijgevolg niet dienstig.

Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel lijkt niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 van de Grondwet blijkt niet, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Het loutere feit dat twee personen zich op “de instructies van 19.07.09” hebben beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partijen tonen hiermee dan ook niet

aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. In de mate waarin de verzoekende partijen vragen om eveneens te worden vrijgesteld te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, vragen zij in wezen eveneens om het handhaven van een onwettige situatie. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Vervolgens menen de verzoekende partijen dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een "totaal gebrek aan realiteitszin" door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die hun verhinderen de aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Enerzijds wijzen zij op "praktische overwegingen", met name dat zij in hun land van herkomst "have noch goed" hebben en een "sterkere binding" hebben met België. Anderzijds wijzen zij op "juridische redenen", met name dat het voorwerp van hun aanvraag teniet zal worden gedaan wanneer zij terugkeren aangezien zij hierdoor "alle banden en integratie, dewelke zij sedert hun binnenkomst met België hebben opgebouwd, dreigen te verliezen".

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de argumenten die zij in hun verzoekschrift aanhalen, met name dat zij "have noch goed" hebben in hun land van herkomst en het voorwerp van hun aanvraag teniet zal worden gedaan, voor het eerst aanhalen in hun inleidend verzoekschrift zodat het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig is van de verwerende partij dienaangaande niet te motiveren. Het is daarentegen aan de verzoekende partijen om hun aanvraag op zorgvuldige wijze in te dienen en duidelijk de buitengewone omstandigheden te vermelden die hun beletten hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Uit de motieven in de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aangaande, onder meer, het verblijf sinds 2009 van de verzoekende partijen en de hieruit voortvloeiende integratie, motiveert dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en, gezien de aanvraag van de verzoekende partijen in casu onontvankelijk is, in deze fase niet behandeld worden. De bewering van de verzoekende partijen dat een aanvraag vanuit hun land van herkomst "maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen", en hierdoor het voorwerp van de aanvraag teniet doet, is beperkt tot een loutere bewering en geeft minstens uiting aan een hypothetisch belang. Zoals hoger reeds vermeld, oordeelde de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend". De verzoekende partijen weerleggen de motieven van de eerste bestreden beslissing niet met het argument dat een terugkeer hun sinds minstens medio 2009 opgebouwde integratie verloren doet gaan. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, laat de eerste verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de opsomming van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen zouden worden geschonden door de tweede bestreden beslissing."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 november 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 januari 2014 staat het volgende vermeld: “De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP heeft geen specifieke opmerkingen bij de beschikking en verwijst naar de schriftelijke procedure. VwP verwijst naar de nota met opmerkingen en sluit zich aan bij de beschikking.” Het is duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperken tot de loutere stelling geen specifieke opmerkingen te hebben bij de beschikking en te verwijzen naar de schriftelijke procedure, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1191 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET